

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον αριθμούντες χρόνον
τήν κλεινήν οικοίμεν γην τῶν Παρθενίων.

Ἐνθακάσκα και χίλιας κι' ἑπτά,
εὐτυχίας παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἰναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ἄμας μέρη—δέκα φράγκα και ἰστὸ χέρι.

Τρίτη τοῦ Νοεμβρίου,
ἀρχὴ Βουλευτηρίου.

Ἐνθακα κι' ἄλλα χίλια,
λαγοὶ με' πετραχάλια.

**Τῆς Βουλῆς ἡ τελετὴ
κι' οἱ ξυλένιοι σκελετοί.**

Π.— Τί νέα, φίλε Φασουλῆ;
πῆγες καθόλου στὴ Βουλῆ;
Φ.— Ἦταν Δευτέρα, Περικλῆ, κι' ἡμέρα θαυμασία
και μὲ λιακάδα φλογερὴ κι' ἐξόχως ἐξαισία.
Ἐπῆναν λάμπων οὐρανὸς με' σύννεφο κανένα
και μὲ γαλήνη θαυμαστή, πουλίγει και σ' ἐμένα:
Κάθε δουλειὰ φασκέλωσε, μάλ' ἔφη τὸ μῆλο σου,
και στὴ λιακάδα πῆγαίνε και ξένοιαστα ξαπλώσου.

Λοιπὸν κι' ἐγὼ κυττάζοντας ἐκεῖνον τὸν αἰθέρα
ἐβγήκα, Περικλέτο μου, στὸν καθαρὸν ἀέρα,
κι' ἐπράθηξα στὸ Ζάκπειο και στὴν Δενδροστοιχίαι
γιὰ νὰ ξεχάσω τοῦ ντουγιὰ τὴν τῆση δυστυχίαι.

Μ' ἀρέσει λάμπων οὐρανὸς
και κατὰ πάντα φαιτεινός,
ποῦ νὰ σοῦ φέρη τεμπελιὰ
κι' ἀποστροφή γιὰ τὴν δουλειά.

Κι' ὅπταν ἦλος πυρπολῆ
τὸ κλοῦβό μου κεφάλι,
κῆπως ξεγάνω τὸ πολὺ
τῆς Ρωμορσίνης χάλι.

Λοιπὸν ἐπῆγαίνα ποῦ λές σὰν χάιδως κι' ἀδρανῆς
δίχως νὰ κάνω στίχους,
και ἴστου Σταδίου τὴν ὁδὸν κυττάω σκαπανεῖς
καὶ στέκουν κατὰ στοίχους.

Σπαθῶται τρέχαι πολλοὶ
με' τὴ μεγάλη τὴ στολή
και μ' ἄλογα βαρβάτα
σὰν νῆατα παρῶτα.

Τὶ τρέχει, λέω, γενεὰ γενναία τῶν γενναίων,
και στέκουν ξίφη στὴ γραμμὴ και λόγοι σκαπανέων;
Μήπως ἀπ' τὸ ταξίδι τῆς γυρίχῃ κι' ἡ Κορώναι
σὲ τοῦτον τὸν κλαυθμόδωκα;

Γιατὶ γυμὰ τὰ ξίφη μας;
γιατὶ κι' οἱ σκαπανεῖς;
μὴν ἔρχεται κι' ἡ νόρη μας,
τοῦ Μποναπάρτ' ἡ κόρη;

Μήτε τὸ Στέμμα σήμερα γυρίζει στὴν Ἀθήνα,
κι' αὐτὸ, καθὼς ἐμάθαμε, θά' λθῆ τὸν ἄλλο μῆνα.
Μήτε κι' ἡ νέα νόρη μας δὲν ἔρχεται ἔδω πέρα,
μόνον ἀρχίζει τῆς Βουλῆς μὲ Σύννοδος δευτέρα.

Γιὰ τοῦτο σήμερα στρατοὶ
στέκουν εἰς τὴν σειρά,
γι' αὐτὸ μεγάλη τελετὴ,
λορῖαι και φτερά.

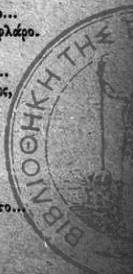
Λοιπὸν ἀλήθεια τῆς Βουλῆς ἡ Σύνοδος ἀνοίγει;
κι' ἐγὼ σὰν βλάξ ἐλευθίνος
ἔνα τοιοῦτον γεγονός
πὼς διάβολο τὸ ξεχάσω, πὼς μοῦγε διαφύγει;

Και βλέπωντας εἰς τὴ γραμμὴ τὸν ἕνα κι' ἄλλο λόγο
φακέλωσα τὴ μοῦρη μου
κι' εἶπα, σκαλομοῦροῦρη μου:
μνημονικὸ ποῦ τῶχαι!

Φαντάσου νῆαναι, Περικλῆ, μὲ κρίσιμος ἡμέρα
και Σύννοδος δευτέρα,
κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ γεγονός χαμπαίρι νὰ μὴ πάρω...
φροῦ μου κι' ἄλλὰ μελιμάδερον και τὸν κακό σου φάρο.

Ἐξεγασθῆκαν οἱ καιροὶ τῆς δράσεως τῆς πρώτης...
δὲν εἶμαι τώρα σὰν και πρὶν σπουδαῖος πατριώτης,
μνημονικὰ βρε' μαστακὰ,
δὲν ἔχω σὰν και πρῶτα,
ξεγνῶ τὰ πλεόν σοβαρὰ
τοῦ κράτους γεγονότα.

Τέτοιο κεφάλι μούντζωστο, τέτοιο κεφάλι κτύπα το...
ἀνοίγουσιν αἱ Βουλαί, κι' ἐγὼ

χρυσή λακάδα κυνηγῶ
καὶ πάω στὸν περίπατο.

Ὅρσι, ξυλένε Φασουλῆ...
ἴφρανε τὸ μαλαὸ σου...
ἠλομένησες καὶ τὴν Βουλῆ...
φτύσου καὶ ρασκελώσου.

Αὐτὰ μονάχος λέγωντας ἔμπρὸς στῆς Βουλῆς τὴν θύρα
μὲ θάρρος ἐπροχώρησα...
δὲν ξέρεις, Περικλέτο μου, χαρὰ ποῦ τὴν ἐπήρα
μόλις τὴν ἀνεγνώρισα.

Πῶς διέβηλο τὸ ἔξακασα, κ' ἄπ' τ' ἰδική μου μνήμη
πῶς κ' ἡ δευτέρη Σύνοδος ἐξέφυγε, ψοφῆμι;

Π. — Κι ἐγὼ τὴν ἐλθισμένησα, μοῦ ἔσφυγε κ' ἔμένα,
κ' ἐμούντζωσα τὰ μούτρα μου πολλαίσι σὺν καὶ σένκ.

Φ. — Φτοῦ σου, ζωντόβολο θρασύ,
ποῦ πάντα σὲ καθοδηγῶ...
ἂν δὲν τὸ ἔξαγανε ἐσὶ,
δὲν θὰ τὸ ἔξαγαν κ' ἐγὼ.

Καὶ σὺ ξεγνήσ τὰ σοβαρά
τῆς Ρωμησοῦνης τῆς μητρός,
καὶ σὺ, καίμινε φουκαρά,
χαράμι τὸ ψωμί τὸ τρῶς.

Οἰκτιρῶ τὴν ἀδράνειαν τῆς ἀδρανούς σου φύσεως...
κρίμα ποῦ σ' ἔγω φίλο...
μῆτε τῆς Κυβερνήσεως
δὲν διάβασες τὸ φύλλο,
γὰρ νὰ μοῦ πῆς πῶς Σύνοδος συνέρχεται δευτέρη
τῆς πρὶν σπουδαιότερα.

Λοιπὸν ἀνέβηκα ποῦ λές ψηλά' στὰ θεωρεῖα,
ὅμως δὲν ἦτανε κοινεὶς
ἀπὸ πολλοὺς περιφανεῖς,
μῆτε καμιμὰ κυρία.

Ἐστὸ κτίριο τὸ σοβαρὸ
δὲν εἶδα πατριώταις...
βαρῆθηκαν μὲ τὸν καιρὸ
νέχωνται καὶ στῆς πρώταις.

Ἄδεξαι κυττοῦσα τῇ Βουλῇ
καὶ σὺν χαμιένα τάχα,
κ' ἤμιου ἐγὼ χωρὶς στολή
κ' ἕνας πεπᾶς μονάχα.

Κατόπιν ἦλθαν κ' ἄλλοι θεοὶ, καὶ τότε μετρηθήκαμε,
κ' ἔτσι παρόντες στὴ Βουλῇ τρεῖς κ' ὁ παπᾶς βρεθήκαμε.

Κατόπιν ἦλθαν μερικοὶ
καὶ μετὰ τούτους ἄλλοι,
καὶ μὲ χαμόγελο γλυκὸ
ἀντίφρασα τὸν Ράλλη.

Δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα, ποῦ τόσοσ μῆνας εἶχα
νὰ θῶ καὶ τὴν ρεπούμπλικα καὶ τὴν ἐσθὴτὴ του τρίχα.

Στρέφω τὰ μάτια φλογερά
καὶ βλέπω, βρὲ ψωριτῆ,
τὴν Σύνοδο τὴν ἱερὰ
καὶ τὸν Μητροπολίτη.

Προσμένωμε Πρωθυπουργὸ, Πρωθυπουργὸς δὲν φθάνει...
προμένω Βοκοτόπουλο,
προμένω Στεφανόπουλο,
κνεῖς ἀπὸ τὴν στάνη.

Μῆτε Μπουφίδης φαινεται, καὶ λέβε φαμφαρόνοι
πῶς τὸν κακοστομάχασε τοῦ Ράλλης τὸ καπῶνι.

Κι ὁ Ράλλης τότε φώναζε τὸν ἀγκασμὸ ν' ἀρχίσουν
καὶ νὰ μᾶς κατηγήσουν.
Μὰ μόλις οἱ Συνοδικοὶ φοροῦν τὸ πετραχίλι
νὰ κ' ὁ Κορματῆς, Περικλῆ, κ' οἱ Σύμβουλοι κ' οἱ φίλοι.

Καλῶς τοὺς μακ κ' ἀμύγαλο, φώναξαν μερικοὶ
καὶ χειραφίας κ' ἀσπασμοὺς ἀντήλλαξαν ἐκεῖ,
καὶ πρόεδρος προσωρινὸς
σεβάσμιος καὶ ραδιῶν
ἦτον ὁ Καστριώτης,
ὁ γηραιὸς Σπετσιώτης.

Κι ἐθάλανε τὸν ἀγκασμὸ τὰ τῆς Συνόδου ράσσα
κ' ἐθρόντ' ἀπ' ἔξω δυνατὰ μὰ δυνατὰ γράν-κάσσα,
καὶ κάθε στήθος ἐπαλλε κ' ἐρούσκωνε κ' ἐσκίρτα
κ' ἀναβε, Περικλέτο μου, σὺν ἀσφαλείας σπύρτα,
κ' ὁ Ράλλης εἶπε μὲ θυμὸ
στὸν Κερκυρατὸ τὸν ὄμο.

Ἀφέντη μου πεντάφανε, πέντε φοραὶς ἀφέντη,
καιρὸς νὰ γίνῃ πρόεδρος, νὰ πάῃ πᾶς τὸ γλέντι.
Κι ὁ Κόντης εἶπε γελαστός: αὐτὸ μὴ σὲ συγγύζη,
τὸ γλέντι μας δὲν ἐπαυσε, τὸ γλέντι τῶρ ἀρχίζει.

Καὶ τὴν δευτέραν Σύνοδο ἐκήρυσ' ἐκ τοῦ βήματος
μὲ τόσα ἐγέδια στρατοῦ καὶ μὲ πληθῶρα χρημάτων,
κ' ὁ Ράλλης κ' ὁ Πρωθυπουργὸς ἀμέσως, χασκομέρη,
πιαστήκαν χερί χερί.

Καὶ τῆσσαν εἰς τὸ χορὸ
μ' ἕνα κορμάκι λιγερό,
κ' ἀρχίσαν καὶ τὰ κόμματα
χοροῦς καὶ ἐκυτοῦσαμε
κ' ἔμεις τοὺς ἐκυτοῦσαμε
καὶ τοὺς χ' ἐκυροτοῦσαμε.

Μπάτε, λεβέντες, ἐστὸ χορὸ ν' ἀκούσετε τραγουδιὰ,
νὰ μακαρίσετε κ' ἔμεις καὶ τοὺς Ρωμηοὺς τὰ βούδια.

Βάστα, κλαρίνο, τὸν σκοπὸ,
καὶ φύσα, κλαπαδόρα,
καὶ νεὸ γλέντι χαρωπὸ
θὰ ἐκαρχίσῃ τῶρα.

Τῶρ ἀρχινῶ τὸ γλέντι μας,
Πρωθυπουργὸ κ' ἀφέντη μας.
Τῶρα ὁ ἀρχιστὴ πάλι,
πῆσα, καίμινε Ράλλη.

Χορεύετε... ἔσφρανωμα μεγάλο μᾶς προσμένει,
τῶρα στὸν Κόντη θὰ ριχθοῦν οἱ διακροστημένοι
γὰρ τὰ χαρτοφυλάκια τὰ τρεῖς ἀνάθεμά τα
καὶ θὰ γενοῦν πρωτόκολλα γι' αὐτὰ καὶ Συνοδικάτα.

Τῶρα θὰ βγάλουμε φωνάσι
γλυκύφωνοι κοκροί,
νὰ τοὺς ἀκούσῃ κ' ἡ τρανή
τοῦ Μπουκαπέρτη κόρη.

Τώρα χαρά σ'αυτούς που κυβερνοῦν,
 τώρα θά τους θερίσουν νέοι πόνοι,
 και πόσοι σὺν ἡγήσεις θά γενοῦν
 γιὰ τοῦ Στεφανοπούλου τὸ καπὸν.

Τώρα κι'ὁ Κερκυραῖος, ποθεῖ κρῖσι,
 θά σκέπτεται σὸν πρῖν ἄποχωρήσῃ,
 κι'ἐκ τῆς Ἀρχῆς θά θέλῃ νὰ τουμπάρῃ,
 κι'ὁ Ρέλλης δὲν θά θέλῃ νὰ τὴν πάρῃ.

Χορεύετε, τοῦ κράτους Ἐξουσίας...
 κτύπα, κατωκαϊμένη μπασαβζάλα...
 πολλὰς θά ζητηθοῦν λογοδοσίας
 γιὰ τοῦ Καννὲ τὰ νέα πυροβόλα.

Τώρα θά μαρτυρήσουν τὸν πρῶτο Σερασκέρη
 μὲ πεισμάτα, κακίματα, καὶ γλώσσαις κερπανάταις,
 τώρα θά τὸν ρωτήσουν γιὰτὶ τὸ καλοκαίρι
 τὸ γλέντιες στὴν Αἰθήνη κι'ἔπειτα στῆς Δουκάτες.

Φωνάζε ἐδῶ, θυμὸς ἐκεῖ,
 τώρα θ'ἀνοίξουν μερκοὶ
 τὰ στήθη τουντὰ λάσια.

Κι'ἀμέσως λόγον παρ'αὐτοῦ
 θά θέλουν καὶ γιὰ τοῦ Στρατοῦ
 ἐκεῖνα τὰ Γυμνάσια.

Ἐμπρός, παιδιὰ, χορεύετε,
 τί γλέντι μαγειρεύεται,
 καὶ γιὰ τὴ μάχη τοῦ Τσακὸ
 θά κάνουνε πολὺ κακὶ

Ὅπ' ὅπ, κι' ἡ Σύνοδος αὐτὴ μεγάλη γλέντια δάχρ,
 λόγο γιὰ μάχαις θά ζητοῦν,
 καὶ τὸν Σκουζὴ θά τὸν ρωτοῦν
 γιὰτὶ καὶ πῶς μὲ σάντουιτς ἐπήγε μὲς στὴ μάχη.

Τώρα πετσάτα θά στρωθῇ,
 τώρα πολλὰν θ'ἀνάβῃ νοῦς,
 τὴν ἀπὸ τοὺς στομύλους
 ἴσως μὲ πετσάμα ζητηθῇ
 καὶ λόγος γιὰ τοὺς Γερμανοὺς
 τοὺς ἀμοφυλοφίλους.

Καὶ γιὰ τὸν Μπαρὰντ τὸν κυνικό, τὸν Μπαρὰντ τὸν ἀλιτήριο,
 ποῦ μπερὲς στὸ Δικαστήριο
 ἐκπύρε χωρὶς ἔντροπή
 μὲ νέον ὄρος ἀρελὲς
 πῶς εἶγε πάντοτε ρωτῇ
 ἔσθῃ Τράπεζαις τῆς Στρογγυλαῖς.

Ἐμπρός, παιδιὰ, χορεύετε
 καὶ γλέντι μαγειρεύεται.

Τώρα γιὰ τ'αὐτοκίνητα τῆς περιόδου γιὰ
 θά σηκωθοῦν φαμελικὸς δι'οὶ παραγωγὰς
 νὰ κάνουν διαδήλωσι καὶ πάλι μὲ τὰ κάρρα
 καὶ στὸ καυκὶ τῆς νὰ γωθῇ κάθε μεγάλη κάρρα.

Τώρα θά γίνῃ πάταγος, τώρα θά γίνῃ σάλος,
 καὶ λόγος γι'αὐτοκίνητα θ'ἀκούεται μεγάλος,
 κι'ἔσο στὴ δόξα τῆ Βουλῆ
 γι'αὐτὰ θά λογοφῶνουν,
 τόσο κι'ἐκεῖνα κρὸ πολὺ
 κἀτόφρο θά πένουν.

Και κάποτε χαριόσουν
θά γίνονται μνημόσυνα
σ' αὐτοκινήτων θρόμματα
καὶ τῆς προόδου θύματα.

Χαραὶς μὲς σ' τὸ Παλάτι μας,
εὐοὶ καὶ τοῦ Κορφαῖτή μας
καὶ τοῦ ρεπουμπλικάνου.

Τώρα λαπάρα λιπαρά
καὶ θά γενοῦν ἐνὸς παρῆ
κί ἢ νότιας τοῦ Σουλτάνου.

Καὶ γὰρ κανόνια σκάνδαλα πολλοὺς θά σκανδαλίσουν
καὶ θάβγουν κρονονήμενες γὰρ τοῦτα νὰ μιλῆσουν,
καὶ θά περάσουνε κί' αὐτὰ γὰρ νάλλουν ἄλλα σκάνδαλα,
ὅπου τιμοῦν ἐνίοτε τὰ κράτη τὰ μὴ βάνδαλα.

Καινούριο γλέντι, τραλαρά,
καὶ θά'ρωτήσουν ὄλοι
γιατὶ καὶ τοῦτη τὴ φορὰ
δὲν ἴπρησε τὴν Πόλι,

καὶ θά φωνάξῃ κί' ὁ λαὸς μαζὶ μὲ τὸν εὐν τέλει:
ἀνάθεμά τὴν τὴν Σταμπούλ, κί' ἐκεῖνον ποῦ τὴν θέλει.

Εἶπαν, κί' ἠφέστα' τέλειωσε, λά μουζικα φινίτο.
Π.— Καὶ τώρα δέξου μὰ γροθιά' στὸν κλασικό σου μῦτο.

**Ἀπογράφου καὶ τὸ σπῆτι
τοῦ ξυλένζου φαμελίτη.**

(Ἀπογραφεὺς περὶ πολλῶν τὸν Φασουλῆ'ρωτῆ,
κί' ὁ Φασουλῆς σὺν ἐξυπνος τοῦ λέει χωρατά.)

Ἄ.— Καὶ πῶς κλεῖσαι;

Φ.— Φασουλῆς.

Ἄ.— Ἄρρεν ἢ θῆλυ;

Φ.— Θῆλυ.

Ἄ.— Ἐξυπνος φαίνεσαι καὶ σὺ...

Φ.— Τὸ ξέρουνε κί' οἱ φίλοι.

Ἄ.— Εἰς' ἔγγαμος κἂν ἄγαμος;
Φ.— Ῥώτησε τὴν κυρία.

Ἄ.— Πόσων ἐτῶν;
Φ.— Πολὺ μωρὸ μὲ δόντια μόνον τρία.

Ἄ.— Γλῶσσα;
Φ.— Μαχαίρι δικοπο, κουροῦνα καὶ γαλιάνδρα,
καὶ τέτοιχα πρέπει σημερα σὲ κάθε πρῶτον ἄνδρα
καὶ κάθε Κώστα-ρήτορα τὸν τῶσαν Πρωτανεῖον.

Ἄ.— Ποίας δημοτικότητος;
Φ.— Τοῦ δήμου Κωθωνίων,
καὶ λέγομαι κωθωνίων τῆς γῆς τῆς διαπύρου.

Ἄ.— Καὶ ποῦ πρεσβεύεις θρησκευμα;
Φ.— Πρεσβεύω τοῦ Λουθῆρου,

γιατὶ κί' ἐγὼ νυχθημερὸν φωνὴν ὑφώνω πρῶτος
κί' ὄλο διαμαρτύρομαι κατὰ τοῦ καθεστῶτος.

Ἄ.— Ἐπάγγελμα παρακαλῶ;
Φ.— Σημείωσε μηδὲν,
οὐχ ἦττον κἂν κάποτε τὸν καραγκιζ-μπεφρῆν.

Κί' ἀπογράφω πότε πότε
δσοὺς ζοῦν ὡς πατριῶται,
ἀπογράφω κί' ὄσους ζοῦνε μὲ τὸν τίτλον Παουσκία
καὶ τῆς μύγιας ἀπογράφου, ποῦ πετοῦν σ' τὰ καφρεντα.

Ἄπογράφω κί' ὄσους ζοῦνε μὲ τὸν τίτλον φαταούλα
καὶ γελοῦνε κάθε βλάκκα,
καὶ λατρεύουν τὴν ρεμουλά,
ὅπου λέγεται κί' ἀμάκκα.

Καθίξω σ' τὴν ἀπογραφή κί' ἐκείνους, ποῦχουν κάνει
ἀκίνητα καὶ κινητὰ μόνον μὲ τὸ φουστάνι,
γράφω κί' αὐτοῦς, ποῦ κάνουνε μὲ τὸ σταθιὸν τὸν τίμο
καὶ θέλουν τὸ Ρωμῆαίκο νὰ μὴν πάντα στάσιμο,
κί' ἐμπόδι' σ' τὴν πρόδο μοῦ φαίνου' ἐπίξ' ἦμο
καὶ τοῦ Μεγάλου Τενεκὶ τοὺς πρέπει τὸ παράσημο.

Κί' ὁ Περικλέτος κάποτε πηγαίνει κί' ἀπογράφει
δσοὺς νυφάδες δύσμοιραι ἀπειμειαν' σ' τὸ ράφι,
γιατὶ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν κί' ἐκείναις ἐπὶ χρόνους
Μεγάλους Δουκῆς, Πρίγκηπας, Μαρκεῖους καὶ Βαρόνους.
Ἄ.— Τί πνευμα ποῦχεις, διάβολε.

Φ.— Σπίρτο τοῦ καμινέτου,
καὶ ποῦ ν' ἀκούσης σὺν μιλῶ μετὰ τοῦ Περικλέτου.

Ἄπογράφω κί' ὄσους κούντζαις πέρν' ἢ φάρα τῶν συγχρόνων
ἐπὸ μέρος τῶν βαρδάρων,
τῶν Ρωμολόνων, τῶν Βουλγαράων,
τοῦ Σουλτάνου, τῆς Εὐρώπης, καὶ τῶν κλασικῶν προγόνων.
Ἄ.— Σὰς εὐχαριστῶ μεγάλως...

Φ.— Καλωσύνη σας μεγάλη,
κί' εὐχαρίστως σὰς προσμένω σ' τὴν ἀπογραφή τὴν ἄλλη.

Καὶ κομποσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Λοιπὸν τὸ μάθατε, παιδιὰ; . . . Ξεκάνει δίχως ἄλλο
μ' ἐκπτώσεις ἄλων τῶν εἰδῶν τὸ Λουθῆρο τὸ μεγάλο,
κί' ὁ βέκτης Κανελλόπουλος, ἐκεῖνος ὁ Βασιλεῖς,
γνωστοποιεῖ τοῖς φίλοις
πῶς σ' τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν θ' ἀνοίξῃ Λουθῆρον νέον,
καύχημα κί' ἐγκαλλώπιμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
μὲ πλοῦτον πολυποικίλον καὶ μ' ἄλα τὰ χρειώδη,
κί' ἔγινε κί' ἑταιρεία
μὲ μιλιούνηκα τρία,
κί' ὄσως νὰ γίνῃ μέτοχος κί' ὁ Φασουλῆς τὸ βῆδι.

Χαῖρε, ραπτικῆς τεχνίτη, Γεωργῆ Παπαϊωάννου,
ποῦ χωρὶς στιγμή νὰ παύης
δὸς του κόβει; δὸς του ράβεις
ὄλους τοὺς κομψομομένους τῆς κλεινῆς Ἰσπεφράου.
Πάλλ' σ' τὴν ὁδὸν Σταδίου κραταῖος φωτοβολεῖς,
πάλι μὲ κοστούμα νέα τοὺς πελάτας προσκαλεῖς,
πάλι μὲ τῆς νέαις μόδες ξετρελλαίνεις τὸν καθένκα,
πάλι κάνεις φηγουρίν τῆς κομψότητος κί' ἐμένκα.